

Ραδιενεργοί, ασφαλώς, όχι, ...ενεργοί, όμως, ναι

Το 1ο Φεστιβάλ του Αντιπυρηνικού Παρατηρητηρίου, που οργανώθηκε στη Ρόδο τις προηγούμενες ημέρες, στέφθηκε από μεγάλη επιτυχία¹. Οι εφιαλτικές μνήμες του Τσερνομπίλ είναι νωπές και οι συνέπειες εκείνης της έκρηξης εξακολουθούν να καταγράφονται στα πληθυσμιακά δεδομένα. Το «όχι στα πυρηνικά», στην εξαιρετικά σεισμογενή Μεσόγειο και την ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων και της Μικράς Ασίας, κατά συνέπεια, που κυριάρχησε στη Ρόδο, δεν μπορεί παρά να είναι μονόδρομος και το ενδεχόμενο εγκατάστασης πυρηνικών αντιδραστήρων, ευλόγως, να προκαλεί ανησυχία και έντονες αντιδράσεις.

Ακόμη και σήμερα, σε μια εποχή που διεθνώς -λόγω των εξαιρετικά υψηλών τιμών του πετρελαίου, αλλά και του φαινομένου του θερμοκηπίου- όλο και περισσότερα κράτη, αλλά και επιστήμονες, στρέφονται στην πυρηνική ενέργεια ως την πλέον... συμφέρουσα λύση (από πλευράς τιμών και ατμοσφαιρικής ρύπανσης). Ακόμη και τώρα εμείς -σ' αυτή τη συγκεκριμένη άκρη της γης- οφείλουμε να στρατευόμαστε υπό το σύνθημα «ενεργοί, όχι ραδιενεργοί...».

Ακριβώς σ' αυτό το σημείο, όπου δείχνει να λήγει ένα δίλημμα, ξεκινά ένα άλλο: «Ενεργοί ναι», υπό ποίο πρίσμα και σε ποια κατεύθυνση;

Οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας (κατά βάση τα αιολικά και φωτοβολταϊκά πάρκα) δίχως άλλο συνιστούν μια αξιόπιστη λύση στην απόκτηση του αναγκαίου αποθέματος ενέργειας, που θα μας εξασφαλίσει την απεξάρτηση από το ακριβό (και εισαγόμενο) πετρέλαιο, αλλά και τον εξαιρετικά αντιπεριβαλλοντικό (εξαιτίας της ρύπανσης που προκαλεί) λιγνίτη. Και στις δυο αναγκαίες προϋποθέσεις-πρώτη ύλη (άνεμο και φως) η χώρα μας διαθέτει τεράστια αποθέματα. Μόνο που η λύση απαιτεί εκτεταμένες εκτάσεις, πολλές φορές σε περιβαλλοντικά ευαίσθητες περιοχές, και προκαλεί αντιδράσεις. Απαιτείται, λοιπόν, «ενεργός» ουσιαστικός και αποτελεσματικός διάλογος. Διάλογος διεξόδου για την ενεργειακή μας απεξάρτηση και όχι συμπληρωματικός στις γραφειοκρατικές διαδικασίες που ανακόπτουν τον αναπτυξιακό... άνεμο για πλήθος (κατά κανόνα απομακρυσμένων) περιοχών της χώρας.

Χαρακτηριστικό περί τούτου το παράδειγμα της Λα Μουέλα², μιας μικρής ορεινής κοινότητας κοντά στη Σαραγόσα της Ισπανίας, που βρήκε στα αιολικά πάρκα τη λύση για να σταματήσει την εγκατάλειψη και τη φθορά. Χάρη στην επιμονή (και υπομονή) της νεαρής δημάρχου της, πριν 18 χρόνια εγκαταστάθηκε στην περιοχή το πρώτο αιολικό πάρκο. Σήμερα, ο πληθυσμός του δήμου έχει φθάσει τους 3.500 κατοίκους (έναντι 740 τότε), η εγκατεστημένη ισχύς των ανεμογεννητριών ξεπερνά τα 230 μεγαβάτ (περίπου τα μισά που διαθέτουμε σε όλη την Ελλάδα) και ο δημοτικός προϋπολογισμός ανέρχεται στα 15 εκατ. ευρώ (έναντι 200.000 τότε), ενώ η επόμενη επένδυση αιολικού πάρκου θα είναι δημοτική!

Τη διαφορά την έκανε η... μολόπετρα³ της έμπρακτης απόδειξης του ορθού και συμφέροντος, που μετέβαλε τους (κάποτε έντονα) αντιδρώντες κατοίκους, σε ...ενεργούς. Περί αυτού, λοιπόν, οφείλουμε να ομιλούμε και προς αυτή την κατεύθυνση να συντασσόμαστε. Υπάρχει αντίλογος;

1. Βλέπε ρεπορτάζ στις επόμενες σελίδες.

2. Σχετικά, εκτενές ρεπορτάζ στο περιοδικό «Γεωτρόπιο» της «Ελευθεροτυπίας» (20/5/2006).

3. Λα Μουέλα σημαίνει μολόπετρα.